

Bilag 19.

Til det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende Ændringer i Retsplejeloven.

I Tilslutning til de Forhandlinger, som tidligere har fundet Sted angaaende Ændring i Retsplejelovens § 11, 2det Stykke, mellem det ærede Udvalg og et Udvalg nedsat af interesserede Kredse paa Fyn, skal vi som Repræsentanter for de fynske Sagførere, der paa ny har drøftet Spørgsmaalet, særlig under Hensyn til, at denne Bestemmelses praktiske Udførelse var henskuet til en Forhandling mellem Østre Landsret og os, tillade os at fremkomme med følgende Henvendelse:

Den Affattelse, som Retsplejelovens § 11, 2det Stykke, nu har faaet under Hensyn til de Udtalelser, som er fremkommet dels i Bemærkningerne til Lovforslaget, dels i den Betænkning, som er afgivet af Folketingets Udvalg den 18. Juni 1927, specielt Bemærkningerne i Betænkningens Pag. 2, 2den Sp. in fine, og Pag. 3, 1ste Sp. foroven, skulde efter vor Mening berettigede Befolkningen paa Fyn til at kunne forvente, at Domsforhandling normalt i Sager, hvor Forberedelse er foregaaet paa Fyn, ogsaa domsforhandles paa Fyn dels under Hensyn til størst mulig Anvendelse af den umiddelbare Bevisførelse, dels under Hensyn til, at Befolkningens økonomiske Interesser paa denne Maade bliver varetaget derved, at Retsudøvelsen ikke bliver bebyrdet med større Udgifter end nødvendigt for den fynske Befolkning.

De Forhandlinger, som i Efteraaret har været ført med Østre Landsret, dels med Retspræsidenten, dels med en af Retsformændene, har imidlertid beklagelsesvis maattet give den Opfattelse, at Bestemmelserne, saaledes som de nu foreligger i Retsplejelovens § 11, 2det Stykke, langtfra vil kunne forventes udnyttet, saaledes som man har maattet gøre sig Haab om, idet Landsretspræsidenten og Retsformanden under de paagældende Forhandlinger bestemt har betonet, at man maatte være meget beskedig i sine Fordringer, og at man i Virkeligheden kun kunde forvente de Sager domsforhandlet, hvor Bevisførelsens Umiddelbarhed i væsentlig Grad syntes at gøre Domsforhandlingens Foretagelse paa Fyn ønskelig, og saaledes at Landsretten forbeholdt sig at staa ganske frit overfor, i hvor stor Udstrækning Rettens Administration vilde kunne tillade Landsrettens Ophold paa Fyn.

Af civile Sager er der i Løbet af Efteraaret behandlet en Del, naar Retten har været i Odense i Anledning af Nævningeting; af kriminelle Sager og Ankesager har der hidtil ikke været domsforhandlet nogen Sag paa Fyn i det paagældende Tidsrum, uden at vi kan udtale os om, hvorvidt der har været fremsat særlig Begæring herom eller ikke; den forholdsvis korte Tid, der er forløbet, siden de ovennævnte Forhandlinger har fundet Sted, har naturligvis ikke kunnet give noget egentligt Billede af denne Sags praktiske Udvikling.

Hele den Usikkerhed, som de paagældende Forhandlinger har skabt, er imidlertid saa stærk, at de fynske Sagførere synes, at det herefter er vanskeligt ved Sagernes Forberedelse og Tilrettelægning af Domsforhandling at turde regne med at faa Domsforhandling foretaget paa Fyn i alle de Tilfælde, hvor man synes, at de ovennævnte Forhold burde tilsige og Parternes Interesser kræve, at Domsforhandlingen bør foregaa her og ikke ved Landsrettens Sæde i København. Det synes uheldigt, at det stadig skal være en Naadessag at faa bevilget, at Domsforhandling faar Lov til at finde Sted udenfor Rettens Hovedsæde.

Vi tillader os derfor herved at forespørge Udvalget, om det ikke kunde være muligt, at Udvalget — inden Lovens § 11 i dens nuværende Affattelse forelægges til Vedtagelse — vilde forsøge nærmere at faa fastslaaet, at Lovens Bestemmelser skal